

Apa Szarajevóba ment

S i e g e s z u g

Mit szeretsz?
Hogyhogy?
Mit innál szívesen?

A hangja nyers volt, szinte közömbös, a tekintete pedig olyan üres, hogy egy pillanatra felmerült a kérdés, vajon én tukmáltam-e rá magam. Hogy nem volnék eszemnél, csak sokára sikerült elhessegetnem, az utóbbi napok, hetek nagyon is indokolttá tették az épel-méjűségem kapcsán felmerült kételyeket. Próbáltam hát felidézni a telefonbeszélgetést és a körülményeket, amelyek idáig vezettek. Amikor magatehetetlenül fekdüdtem és vártam, hogy elmúlják a *másik*, akibe viszont – most már látom – igenis én csimpaszkodtam bele. Nem mintha nem élveztem volna a kezdeti fölényemet, vagyis hát a testem hatalmát felette, ám ahogy az idő múlásával egyre magától értetődőbb lett a kitárulkozásom, úgy fakult ki előbb a hatalmam, aztán a bizonyosság, miszerint nem is olyan régen mindkettőnket egyaránt uraltam, hogy végül átforduljon abba magakellető áldozathozatalba, amiből már csak a vakmerőségem tudott kirántani. Mert bárhogyan is csűrjem-csavarjam a dolgot, az önmagamról mostanra szerzett tudásom már világossá tette, hogy vakmerő voltam, amikor abban a mindössze két szóból álló mondatban, amit egy idegen és öreg férfihang mondott rekedten a telefonba – nevezetesen, hogy: *Itt apu* – fényes perspektívákat, egy újdonszerű élet lehetőségét láttam, és anélkül, hogy a döntéshez kellő időt meghagytam volna magamnak, felszámoltam mindent magam körül. A két véglet között pedig, amely egyaránt híján volt a döntéshez szükséges helyzetfelmérésnek, az egyetlen folyamatosságot a hiúságom adta: merő önimádat volt a *másik* felett érzett hatalmi mámor, ahogyan az áldozatiságból, tehát a kiválasztottságból eredő felsőbbrendűségem is.

Álltam a pult előtt, huszonöt esztendeje erre vártam, de nem így. Nem ezzel a kétellyel, gyanakvó sandítással, amivel vizslattam őt. Amely megfosztott az öröm lehetőségétől, de még a kíváncsiságtól is. Amelyben ismét az önvizsgálat, helyesebben: az önmarcangolás vitte a prímet, tán sosem is leszek már jelen sehol, hasított belém. Ettől kijózanodtam. Ráfeszültem a mozdulataira. Alig tíz perce találkoztunk, idegen volt még, folyton vicsorgott, a hidak és koronák alól kilátszottak a megsárgult porcelánfogai. Amikor a Hauptbahnhof parkolójában kiszálltam Džemal autójából, éppen csak biccentett egyet, majd a kezét nyúj-

totta, mintha önmaga küldönce lenne, egy urasági sofőr vagy lakáj. A kezére sandítottam, amint a kopott farmerzebből egyre gyakrabban előbújva nekilendül, hogy megigazgassa a hebehurgyán trimmelt bajuszát. A száját fürkészetem, hogy mennyire aszott lett. A hegyes nyelvét, ami hol az ajkait, hol a bajuszvégeket nyalogatta. Az orrlíkait, amelyek nagyra tágultak, miközben zihált. Mert zihált. Biztosan zavarban van ő is, szegény. Szegény? Már megint ez az átkozott késztetés, amivel folyton felmentek másokat. Egyik percben mintha valami isteni tudás hordozója lennék, aki minden megnyilvánulásban a lecsupaszított esendőséget látja, a másokban egy ördögi terv épp kifogna rajta, mert az esendőségre mindig lecsapni kész a gonosz. Ahogy a Keresztelő Szent János plébánia oltárképéről se tudtam eldönteni, hogy végül felfalta-e a sárkány ezt a nyomorult földkerekséget, vagy a világ, nagyanyám szavaival élve, mégis megemberelte magát. Ismét eszembe jutott a *másik*. Szeretkezés közben az arca. Az ő orrnyílásai, akárcsak a szemei, mindig összecukódtak, valahányszor elélezett. A kezdeti érzékenyüléseit leszámítva, amikor a csúcshoz közel kitágult pupillákkal fürkészte az arcom, majd' minden kilövelléskor összezárultak az érzékszervei, amik átjárhatást biztosíthattak volna az én testembe, az én világomba, dölyfös volt és győzedelmes, s mint ilyen: magába záródó. Talán ezért is csimpaszkodtam belé ilyen eszelősen. Azzal a reménnyel, hogy valami sorsszerű fordulat következtében ismét rám nyitja majd a szemét. És mert a fordulatra mindhiába vártam, éppenséggel a sorsoamat okoltam – azon belül is leginkább a származásomat –, hogy a reményből megveszedkedett akarás lett, aztán örület. Vagy valami ahhoz hasonló. A végén már gyűlölvé szerettem, pontosabban: mindkettőnkől egyaránt viszolyogva akartam, hogy szeressen megint. Miközben persze irigykedtem is, hogy úgy birtokol engem, ahogy én magamat soha. Ebből kifolyólag mindent elkövettem, hogy még egyszer – és egyúttal végleg – magamra nyissam a tekintetét. Legeslegmélyen, ahová az éberségem temettem, még ott pislákol valami tudás féle, tán a hatalom emlékezete, hogy a dolgot csak akkor vihetem sikerre, ha figyelemreméltó leszek, rendkívüli. Mindegy is, milyen eszközökhöz nyúlok, csak a tekintetében ismét ott lássam magam. Belementem hát, hogy odaszíjazzon az ágyhoz és fojtogasson. Még mímeltem is, hogy élvezem a dolgot, mikor az övem a derekamról lekapva és a nyakamat is áthurkolva fölém kuporodott, majd rám nehezedett, hogy a számba hatoljon. Űlt a mellkasomon, a tudóm a hátsó bordáimhoz tapadva sípolt, én meg csak arra tudtam figyelni, hogy visszanyeljem valamiképpen a gyomorsavval elkeverülő nyálamat, és gusztá legyek, végedesvéig kívánatos, mintha nem is ember volnék, de legalábbis mentesülnék minden olyan tulajdonságtól, ami esendővé, elutasíthatóvá teszi az emberit. Még ott, abban a fuldokló kiszolgáltatottságban is minden idegsejtemet az akarás hajtotta, hogy elejét vegyem a nyúlós-feszülős nyálindáknak, a fülembé csurgó ondónak, könnynek és fikának, amit Ask Burlefottal már megengedtem magamnak, mert őt legyőzni akartam, áldoztá tenni, mert a testem – minden elutasíthatóságával együtt – eleve is fölötte állt. Mert egyedül csak rajta, az ő rikácsoló kitárulkozásában tudtam visszaverni mindazt, amit a *másik* tett velem. Mert önmagam és apám közt félúton úgy éreztem, az elmúlt három évemnél mindenképpen többnek kell lennem, többnek is látszanom, ha azt akarom, hogy az apám majd jobban szeressen, mint a *másik*, aki magától értetődőnek vette a létezésemet, miképpen azt is, hogy a rám nehezedő hatalma alatt elájultam a légszomjtól. Járt neki éntőlem, sőt, meg is szokta, hogy a tudatom elhagy olykor, és beléje költözik. Aztán mikor ez sem bizonyult elegendőnek, elmentem egy körúti szexboltba – sídzsekiben, orrhegyig felhúzott polár pulcsiban –, és vettem egy piros necc overált. Ő aznap terepről jött éppen, csak felugrott, hogy megölelgessen, ezt mondta legalábbis, de végül egész éjszakára ott maradt. Büdös volt, madárszaros a körme, csak akkor mosdott meg, mikor elment tőlem, én meg kitágulva, szörcsögő, sajgó méhvel feküdtem a csatagos ágyban, akárha a közös beteljesülést hoztam volna világra, majd felkönyökölve követtem, ahogy felöltözve kijön a fürdőből, meglendül a karja, és modoros csókot lehel az előszoba homályába, ami tényleg a homálynak szólt, nem nekem. Aztán mikor becsukódott mögöttem a bejárati ajtó – a szerelem múlásával öneki igénye, énnekem bátorságom nem volt a búcsúzkodásra – visszahanyatlottam a párnára, s belém vágott, hogy bármennyire is igénybe vettem, a diadalittas farka minden bizonytalanságot merített ebből az éjszakából, s hamarosan egy másik asszonyba fog becsusszanni. Ez a kép, amiben két nemi szerv előbb egymásnak

feszül, majd beleoldódik egymásba, annyira beülte magát a tudatomba, hogy ismét megkívántam őt. Vagyis hát nem egészen tudtam, mi történik velem. Hiszen a testemben addigra jottányi erő nem volt, de a tudatomban mintha végtelenné tágult volna a vágyakozás. Szerettem volna visszarántani magam, bele az elcsigázott jelenbe, a csordultig telt magányba. Felültem törökülésbe, és imára kulcsoltam a kezem. Menj innen, menj innen! Ki tudja, meddig mormoltam behúzott nyakkal, a rekeszizmomban megrekedt szusszal, közben egy pormacsákát stíröltem a sarokban, bízva abban, hogy ettől odébb áll a vágy. Nem állt odébb. Menj innen, most már fennhangon is kimondtam, de a két szeméremtest látványa nem hagyott nyugodni, kisvártatva a kép nagytotálra váltott, és egy csapásra elem toluult, amit majd' három éven át sikerült magamtól távol tartanom. Immár nem ő és én voltunk, ahogyan sokáig hittem, hanem ők ketten. Két másik, név nélkül, én meg közénk is ékelődve, belénk is merítkezve, akadék és svung együttesen. Láttam, ahogy lefeszíti az asszony combját, akinek ettől megemelkedik a medencéje és szétnyílik az öle. Aztán benyúl alája és magára kanalazza a tomporát. A makkja nekifeszül az asszony összefércelt gátjának, csak énnekem nincsen gyermekem. Mindenki vágyát inkubálom, férfitesteket hordok ki, majd lökök világra – anyám hallgatása, a nagyanyám legendái és a szakdolgozatom, mint önbeteljesítő átkok, lebegnek fölöttem, de a kárhozat is biztosan hozzájárult, hogy a szabadságomat ebben a mocsokban keressem. Az én testem hol a beteljesülés, hol meg a szemérem darabkáiból áll össze, odalenn külön neve van minden ingerelhető fertálynak, amelyek sosem is alkottak egységes szervet, nem álltak össze szervezetté, nem csoda hát, hogy idegen testek egy-egy darabkáját tudja csak befogadni, hogy egy teljes életet nem képes kihordani, és gyönyörön kívül semmit nem reprodukál. Mindezt, miközben a másik kettő felajzottsága egyre inkább magával rántott, meglepően világosan láttam, de a jelenbe való visszatéréshez még ez sem volt elég. Mintha a tudatom, lemondva a testem egységéről, a benne rejlő lehetőségekről, azt mondta volna: gyerünk, ne kíméld magad. És akkor a *másik*, aki végig az asszony arcába bámult, hirtelen lejjebb kúszott. Végigcsókolta a testét, egyenként, hosszan nyalogatva a bordák közti mélyedéseket, közben a mellét morzsolgatta, aprókat paskolt is rajta, előbb csak oldalról, majd a mellbimbóira is mért egy-egy ütést. Az asszony arcát kitakarta a féltékenységem, a gerjedelme viszont az enyém volt, az enyém. Az egymásba hurkolt ujjaim, hisz akkortájt még bőven hittem, hogy egyetlen mozdulat a kéréssel együtt a választ is magában hordozza, kibontakoztak a vágytól. Az ima, ami nem az volt tehát, nem hatott. Legbelül nagyon is tudtam, hogy most kéne az ágyból felpattanni, kiszellőztetni, áthúzni az ágyneműt, átrendezni a lakást... Esetleg felkapni a csukát és futni menni, vagy csak ki, valamelyik piacra, egy kosárkát megpakolni újhagymával, friss gomolyával, jófajta kovászos kenyérrel. Ehelyett azonban minden erő és akarás belesűrűsödött a féltékenységgel vegyes gerjedelembé, ebbe a feltartóztathatatlan érzésbe, aminek nem lehetett kibogozni az eredetét, és ami még a *másik* érintésénél is nagyobb hatással volt énreám. Nem tudtam megállítani a kezem. Pedig eleinte mintha mégis engedelmessé akart volna, mintha egy szemhunyasra a normalitás rutinja erősebb lett volna az örületnél. De a töröküléstől szétnyíló ölem olyan erővel szívta magába, hogy nem bírtam visszatartani, és a következő pillanatban már mindkét kezem az ágyékomon pihent, hogy erőt merítsen a teljes elboruláshoz, mert az elborulás – mint később kiderült – a legeslegnagyobb energialeadás. Addigra már két párhuzamos történet szereplője voltam, az egyikben két másik ember testét néztem megbéklyózva, a másikban végre szemügyre vettem a sajátomat. Az egyikben már megint az asszony ölét láttam, és hallottam a felindultság hangjait, miközben széthúzták a nagyajkait. Az az ember húzta széjjel, aki az enyémbe is gyakran belelihegte, hogy jobban szereti minden másnál, hogy nem tud betelni vele, én pedig magamra vettem, hogy a testemnek ebbe az egyetlen darabkájába szuszakoljam a teljes integritásomat. És itt, ezen a ponton összeért a két mozi, a találkozásukban pedig ott volt összegubancolódvá az immár dühtől és féltékenységtől kurrogó vágyakozás. Nagyon is tisztában voltam azzal, amit csinálok. Még az előbbi pillanatnál is, amikor az örületet tetten érve lehetett volna választásom, messzibbről néztem és láttam magam, miközben sose voltam magamhoz ilyen közel. Az én testem volt a mozivászon, az alsó fertályomnak pedig immár nem a szeméremhez, nem is a gyönyörhöz, hanem a féltékenységhez és dühhöz volt köze.

Álltam a pult előtt, apám kérdőre vont szemöldöke alól zavarodottság és szégyen vert az arcomba, amelyről szintén valami hasonló tükröződhetett. Meg kéne zabolázni valahogy a gondolataimat, ha be akarom pótolni az elmúlt huszonöt évemet. Mert hát hogy is lehetne szeretni egy ilyen fekete lyukat, amivé lettem, s amire végső soron pont a *másik* és Ask Burlefot hívta fel a figyelmemet. És amibe, miközben idegen testrészekbe, továbbá ismeretlen testekről alkotott képekbe kapaszkodtam, magam is mindenestől gravitállok, a nyelv pedig az egyetlen súrlódási együttható. Ask Burlefot szavai mint valami szentenciaszerű átkok elevenedtek meg énelöttem, és egy csapásra érthetővé vált a rikácsolása is. Diddrike karjaiból, aki heti egyszer – ha jól emlékszem: csütörtökönként – a nyitott házasság szabályait mindkettejük nevében érvényesítve felvette a legjobb ruháit, hogy majd egy idegen ölelésére ledobja azokat, egyenes út vezetett a fantazmagóriákhoz. Az ő agyát szakfanderes krisztusok és paleoasztronauták, az enyémet előbb nejek és exek szállták meg, míg végül mindenkire gyanakodtam, aki az utcán vagy másutt elem került. Ha a postai sorban valaki harsányabban szólt a biztonsági őrnek, egészen bizonyos voltam, hogy a *másik* szolgáltatja hozzá az önbizalmat és az erőt. Ha megláttam valakit, aki csenddel sújtott egy dorbézoló suhancra a villamoson, azt ugyanúgy a *másikkal* hoztam összefüggésbe, hogy tán már túl is vannak árkon-bokron, és az illető némasága, nem úgy mint esetemben, legalább megőrzött valamit a kezdeti hatalmából, azaz volt ereje időben elhagyni őt. De jöhetett bárki... Magas, mokány, vékony vagy debella, egyiket is, másikat is a karjaiba omolni láttam, szebben meg jobban, mint ahogy én valaha is omolni tudok.

Attól a naptól azonban, mikor a testemen kivetült a kettejük valósága, mindig csak őket láttam, két másik embert, akik ugyanott találkoztak, a testemnek abban a bizonyos pontjában. Onnantól már nem a hatalmamot akartam visszaszerezni, de még csak nem is magamra nyitni a szemét. Egész egyszerűen ezen a bizonyos ponton keresztül szerettem volna újra eljutni önmagamhoz, az egyre ritkuló együttléteink pedig azokat a pillanatokat jelentették, amikor a testem végre nem egy másik nő testét hordozta, amikor a gerjedelmem nem az ő képbeli felindulásaiból táplálkozott, hanem az átjárhatóság lehetőségét adta: belőlük magamba.

A leszójazást, majd a neccoverálos légyottot követően egyre sűrűbben jártam szexshopokba. Mindig másba, hogy ne kelljen kétszer ugyanahhoz az eladóhoz fordulni, hogy egyetlen ember arcába nézve ne állandósuljon a szégyenérzetem. Legalábbis azt gondoltam, hogy a cserélődő arcokban ezt megúszhatom. Eleinte csak ruhákat és kiegészítőket vettem, randibugyikat, intim ékszereket. Egy-egy ilyen bevásárlás után kirúszoltam magam odalenn is, amikor pedig felcsöngetett, résnyire tárt ajtóval vártam, kárminvörös nagyajkakkal, amit mindjárt a bejárati ajtóban – a szobának háttal állva a púderes dobozom tükréből jó előre kipróbáltam – észre kellett vennie. Észre is vette és élt vele. De mindez már csak a vágy felkeltésére volt elég, hogy előlről kezdődjön az egész. Örület, sziszegés, elutasítás, és csend. Aztán az utolsó, irdatlan csend után előbb az egyik bejelentés, majd a másik. Hogy költözzünk össze, majd hogy beteg a felesége, rákos, mégsem aktuális már az összeköltözés.

Apám ezalatt bedobálta az üvegeket a visszaváltóba, és lassan telepakolta a bevásárlókoszt rövid italokkal. Srégen sandítottam rá. Huszonöt év alatt elvékonyodott a lába, a rüsztyje felpúposodott, mint a macskáknak, és szögletesebb lett a csípeje. Oldalnézetből nem is volt kiterjedése. Szemmel láthatólag valami elsorvasztotta – lehet, a múltja, majd csak kiderül. Ő mintha megérezte volna, beemelt egy rekesz Paulanert, majd rám pillantott.

Na? Tudod már, hogy mit iszol?

Elkaptam róla a tekintetemet. Attól féltem, hogy a fejembe lát és eltaszít magától, még mielőtt újrakezdhetnénk. Azt ugyan nem tudtam, hogyan viselkedjek, pontosabban: mit kell mutatnom magamból, hogy az újrakezdést mindkettőnk számára könnyűvé tegyem, azt viszont igen, hogy az elhatározás korántsem elég. Hogy a vakmerőség, amivel belevettem magam, nem jelent könnyebbséget. Sőt. Eszembe jutott a nyugalمام, amit az Igmanon alig egy percre megtaláltam, és amiről kiderült, hogy a lopáshoz merítettem belőle erőt. Most mégis nosztalgiával gondoltam arra a nyúlfarknyi időre, ami lehetővé tette, hogy végigpörgessem és elfogadjam apám külsejének változását, bár ilyen mértékű elérésre, meg kell adni, nem számítottam.

Egyszerre csörrent meg a telefonunk. Ja, Schatz, mondta ő és németül folytatta. Én odébb vonultam, mert anyám hívott, akivel azóta, hogy visszamentem Szarajevóba, még mindig nem beszéltem. Pedig annak már bő három napja, ámbár lehet, hogy több. Ráadásul, minekutána egyre több s több emlékem tolt fel róla, hiányzott is. Szerettem volna felmenteni, megkövetni, vagy csak szimplán kedves lenni hozzá. Most mégis kellelenül szóltam bele a telefonba.

Igen, mondtam és a hangom, akaratom ellenére, megemelkedett, mintha kérdőre akar-nám vonni, mintha az ördög, a tudás szilárdnak hitt része ott munkálkodna bennem, és dróton rángatná a hangomat is.

Meddig akarod ezt csinálni, kérdezte anyám.

Miről beszélsz?

Jázmín, én nem fogok könnyörögni, ugye, tudod.

Nem is kell, feleltem. Ne könnyörögj, attól begurulok.

De mégis mit tegyek, ha aggódom érted.

Nem tudom. Mondjuk: ne aggódj.

Majd megérted, ha anya leszel.

Nem leszek, nyugi. Erről idejében gondoskodtatok.

Hogy mondhatsz ilyet? Mindent megadtam neked! Mindent!

Közben a pult másik végén apám befejezte a telefonálást, és egyenesen felém tartott.

Most mennem kell, anyu.

Persze, menj csak, hallottam kitávolodni a hangját, amint elkaptam a fülemtől a telefont.

Pasik, kérdezte apám, amikor odaért, és rám kacsintott.

Nem egészen, feleltem és mosolyogni próbáltam.

Van baj elég, mondta erre, s mielőtt visszadugta volna a zsebébe, alig észrevehetően a mobiljára bökött.

Van, baj az mindig akad, válaszoltam kényszeredetten.

Egy darabig némán álltunk, akartam is meg nem is, hogy ismét megkérdezze, mit iszom.

Aztán ő úgy tett, mintha az üvegeket rendezgetné a szekérben, én pedig, mint aki minden áron segíteni akar.

Végül mégis megkérdezte, gondoltam, bevetem azt az egyet, amit megtanultam az utamon. Elvégre ő kérte, hogy kérjek valamit. Így hát odamentem a pezsgőkhöz, és leemeltem egy Mummot. Harminc euró volt, a maga műfajában a legolcsóbb.

Tudsz te élni, Gelsomina, mondta apám, és magához húzott, a hóna alá.

Kibontakoztam az öleléséből, azt hiszem, a testének idegensége volt, ami zavarba hozott. Az elmúlt huszonöt évem épp egy férfi testének, épp apám testének fele. Mert hát legfeljebb a csípőjéig érhettem, amikor elhagyott. Nem nőttem hozzá, fel, a szívéig nem érhettem el. Ha nem hajolt le hozzám, vagy nem ültetett a térdére, szemmagasságban a nemzótágja volt. Most meg fogalmam sincs, hogy mit kezdjek vele deréktól felfelé.

Fizessünk és menjünk, indítványozta apám. Hancurka már nagyon kíváncsi rád.

Uramisten. Ez most a testvérem vagy a mostohám. De nem tudtam, hogyan kérdeszem meg.

A pénztárnál szerencsére senki nem volt, de még így is lesütött szemmel álltam, míg a kasszáslány egyenként lehúzott minden üveget. Kitoltuk a bevásárlókocsit a parkolóba, s amíg elszívtam egy cigit, apám bepakolt. A csomagtartóban négy nagy rekesz telt meg a különféle piákkal, egy fachtot meg a hátsó ülésre rakott.

Elindultunk. Végimentünk a Ludwigstrassén, megkerültük a Diadalívet, majd a Leopoldstrasséról rákanyarodtunk egy másik sugárútra, aztán egy harmadikra. Mintha az egész város felvonulásokhoz, diadalmenetekhez lett volna kialakítva – ez emelygést okozott. Hogy fogok én itt élni, vágott belém. Én, aki épp most döbbsentem rá, hogy minde-össze a testemnek egyetlen pontjában létezem.

Na? Jó kis helyre hoztalak?

Igen, feleltem csöndben.

Apám átnyúlt a sebáltó fölött és a térdemre tette a kezét.

Bizony hogy jó hely ez. Meglátod, megy itt minden, mint az ágyba szarás.

Elnevettem magam. Azt hittem, a mi kis titkunkra céloz, úgyhogy őt utánozva – pontosabban: azt az embert, akit az emlékezetemben őrizgettem –, kihúztam magam, felemeltem a mutatóujjamat és feléje fordulva korholni kezdtem: Gelsomina, hát miféle undok vakondok túrta ezt ide?

Ő erre rám kapta a tekintetét, benne vizenyős értetlenség, majd indexelt és bekanyarodtunk egy két sávú utcába.

Mindjárt otthon vagyunk.

Szuper, vágtam rá azonnal, és most már egészen bizonyos voltam, hogy én akaszkodtam rá. Ha nem is a szó szoros értelmében, de olyan helyzetbe hoztam, ami elől ki nem slisszolhatott.

Az Olympia-negyedben, egy panel földszintjén laktak. Ez lesz hát az otthonom, mentem utána a curry-szagú lépcsőházban, de az illatot jóformán nem is azonosítottam, már ott álltam egy koraötvenes, vörös hajú asszony előtt.

Hát, mondta, miközben kelletlenül nyújtotta a kezét, volt pár vitám apáddal, mikor bejelentette, hogy idejössz, de ha már itt vagy, isten hozott.

Jázmin vagyok, nagyon örülök.

Ezt mondtam neki, miközben lüktetni kezdett a halántékom, dübörögni a fejem, mint mindig, ha a lelkem kihagyott egy pillanatra, hogy valamit meg nem történtté tegyen.

Király Kinga Júlia: 1976-ban született Marosvásárhelyen, író, műfordító. A Kalligramnál megjelent kötetei: *A test hangjai* (novellafüzér), Giambattista Basile: *Pentameron* (fordítás). Budapesten él.